

Հովհաննես Թումանյան

Աղվեսը

Աղվեսն եկավ բարձր սարից,
Հարցմունք արավ լիքը թառից.
Մեծ խորոզ է հարկավոր ինձ.
Քաղցած աղվեսն, ագին ծաղիկ:

Աղվեսն հագել քուրքը դեղին,
Պըտուտ կուգա շուրջը գեղին.
Ջուր կըտըրվեց տաստիս լեղին.
Դեղին աղվեսն, ագին ծաղիկ:

Աղվեսն ասավ պառավ տատին.

«Մըտիկ չեմ տա ձեռիդ փետին,
Կարոտել եմ թընփլիկ ճուտին».
Անվախ աղվեսն, ագին ծաղիկ:

Աղվեսն եկել, նստել դեզին,
Երկար ագին ծըռել վըզին,

Աչք է ձըգել մեր խորոզին...
Էն գող աղվեսն, ագին ծաղիկ:

Մին էլ կանչեց տատըս պատավ.
Ամա՛ն, հասե՛ք, տարա՛վ, կերա՛վ...
Գըլխիս էս ի՞նչ փորձանք բերավ

Անտեր աղվեսն, ագին ծաղիկ:

Ա՛յ ին խորոզ, կարմիր խորոզ,
Ման կուգայիր գոռոզ-գոռոզ.
Փետուրդ արավ ողջ դար ու փոս
Էն չար աղվեսն, ագին ծաղիկ:

Աղվե՛ս, աղվե՛ս, փոքրիկ գագան,
Ոտներդ կարճ ու խիստ վագան,
Շըներն ամեն քեզ չրհասան,
Ճարպիկ աղվես, ագին ծաղիկ:

1906
